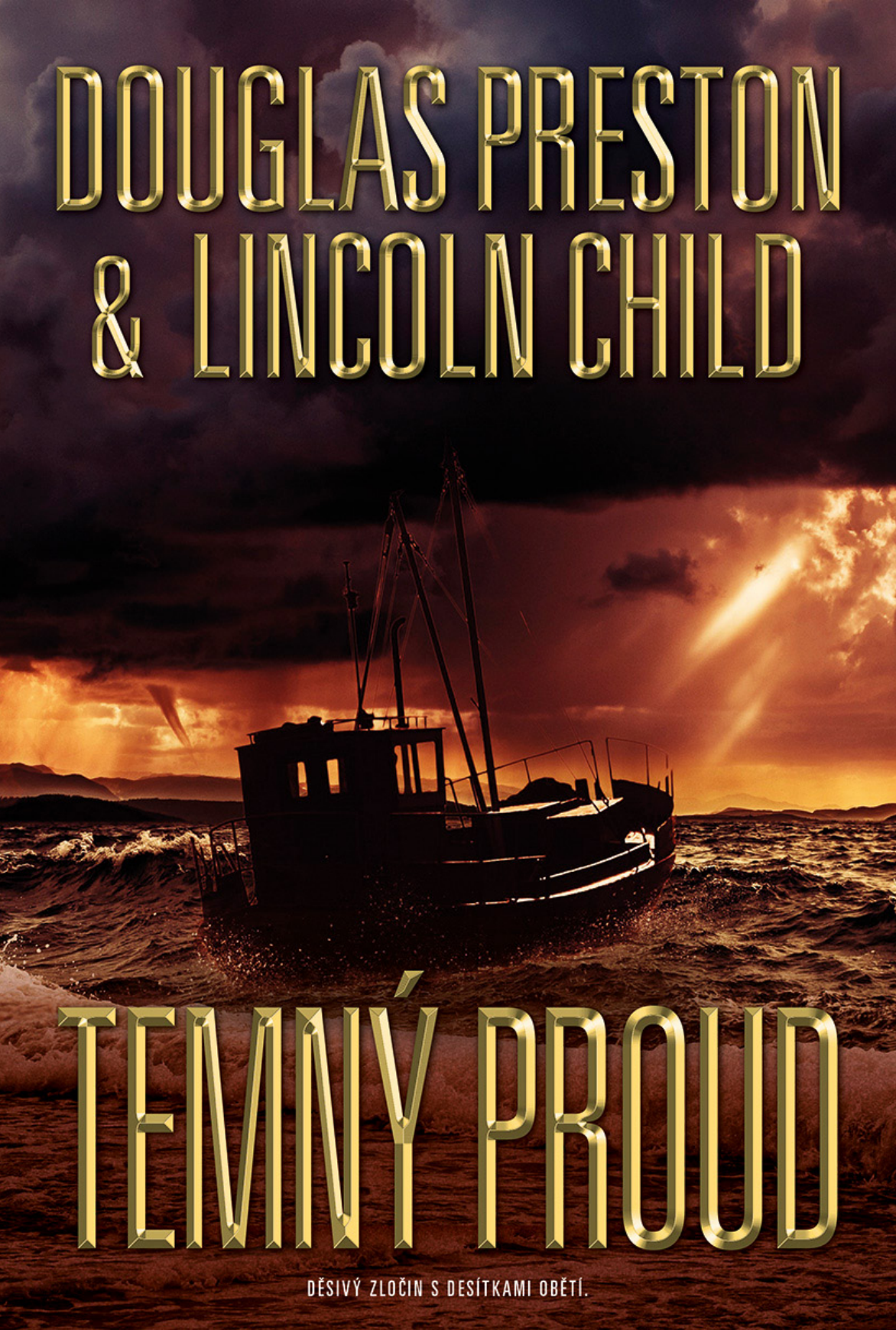

DOUGLAS PRESTON
& LINCOLN CHILD

A dramatic scene of a dark fishing boat on a turbulent sea under a stormy, orange-hued sky at sunset. The boat is silhouetted against the bright light of the setting sun, which creates a strong lens flare effect. The water is dark and choppy, with white foam from the waves splashing around the boat. The overall mood is ominous and suspenseful.

TEMNÝ PROUD

DĚSIVÝ ZLOČIN S DESÍTKAMI OBĚTÍ.

Temný proud

Vyšlo také v tištěné verzi

Douglas Preston a Lincoln Child

Temný proud – e-kniha

Copyright © BB/art s. r. o., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

TEMNÝ PROUD

TEMNÝ PROUD

DOUGLAS PRESTON
& LINCOLN CHILD

Přeložila Jana Pacnerová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2021
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2020 by Splendide Mendax, Inc. and Lincoln Child
All rights reserved.

Z anglického originálu *Crooked River*
(First published by Grand Central Publishing,
a division of Hachette Book Group in New York, USA, 2020)
přeložila © 2021 Jana Pacnerová
Redakce textu: Jan Beneš
Jazyková korektura: Mirka Jarotková
Tisk: FINIDR, s.r.o. Český Těšín

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7595-394-0 tištěná kniha
ISBN 978-80-759-5471-8 epub
ISBN 978-80-759-5472-5 mobi
ISBN 978-80-759-5473-2 ePDF

*Lincoln Child věnuje tuto knihu
svým rodičům, Billovi a Nancy*

*Douglas Preston věnuje tuto knihu
Steveu Elkinsovi*

1

WARD PERSALL KRÁČEL po líbezně chladivém pruhu úzké pláže, kde vlny omývaly lesklý písek. Bylo mu čerstvých sedmnáct, byl na svůj věk malý a hubený a obojího si byl bolestně vědom. Den byl bez mráčku, od Mexického zálivu přicházel pěnlivý příboj. Žabky se mu bořily do mokrého povrchu, tlak byl podivně příjemný a při každém kroku mu od špičky nohy odlétla hrudka písku.

„Hej, Ward!“ Ward uslyšel otcův hlas a otočil se; otec seděl o samotě v plážovém lehátku tři a půl metru od vody, na hlavě baseballovou čepici s logem Nationals a přes nohy přehozenou plážovou osušku. Na klíně mu ležel tlustý zelený zápisník značky Boorum & Pease, od kterého se zřejmě nikdy neodlučoval. „Dohlídni na sestru, jo?“

„Jasně.“ Jako by to nedělal už skoro týden. Kromě toho se Amanda nikam nezatoulá. Rozhodně ne do moře. Lovila škeble o kousek dál na pláži, shrbená v poloze, o níž už se poučil, že se nazývá „sanibelský poddřep“.

Ward na chvíli spočinul zrakem na otci, který se vrátil ke svému zápisníku, kam si zaznamenával rovnice nebo poznámky nebo jiné věci, jež Wardovi nikdy neukázal. Otec pracoval pro soukromého dodavatele ministerstva obrany v Newport News a velmi okázale dával najevo, že nesmí u večere vykládat rodině, jak probíhal jeho pracovní den a co všechno dělal – všechno to bylo přísně tajné –, což jen ještě zvětšovalo propast mezi nimi. Zvláštní, jak Ward začínal tyhle věci vnímat – věci, které existovaly odjakživa, ale on je nikdy neuměl přesně pojmenovat, jako třeba důvod, proč otec pořád nosil baseballové čepice (aby zakryl pleš), nebo to, jak si zakrýval tvarohové nohy plážovou osuškou (aby nedostal rakovinu kůže, která se v rodině vyskytovala). Matka nejspíš tyhle

věci také pozorovala, a ještě spoustu dalších, což nepochybně přispělo k rozvodu, který proběhl před třemi lety.

Teď k němu přibíhala sestra, v jedné ruce kbelík a v druhé plastovou lopatku. „Koukej, Ward!“ pronesla nadšeně, upustila lopatičku, zalovila rukou v kbelíku a něco vytáhla. „Koňská lastura!“

Vzal od ní lasturu, odborně zvanou Triplofosus Papillocus, a bedlivě si ji prohlédl. Nalevo od něj nepřestávalo znít jednotvárně opakované dunění příboje. „Pěkná.“

Vzala si ji zpátky a vrátila do kyblíku. „Nejdřív jsem myslela, že je to kantarus s ohlazenými hrboly. Ale ten tvar je trošku jiný.“ A aniž čekala na odpověď, vrátila se k lovu škeblí.

Ward ji pár minut pozoroval. Bylo to příjemnější než pozorovat otce. Pak se letmo rozhlédl, aby se ujistil, že zatímco s ní mluvil, nevyplavilo moře na břeh žádné nové poklady. Ale tahle část pláže Captiva Island byla klidná a konkurence minimální: na dohled nebylo víc než tucet lidí, kteří se loudali po okraji příboje ve stejně podivné pozici, jakou si osvojili Ward a jeho sestra.

Když před několika dny dorazili na Sanibel Island, byl Ward obrovsky zklamán. Prázdniny u moře už zažil, na Virginia Beach a v Kitty Hawk. Sanibel mu připadal jako konec světa, žádná pobřežní promenáda, málo obchodů a zábavních podniků, a co bylo ze všeho nejhorší, prachmizerné připojení k internetu. Ale jak dny plynuly, zvykal si na klid. Měl stažených dost filmů a knih, aby mu to na týden vydrželo, a k vytváření nových úrovní počítačové hry, kterou vyvíjel v rámci kurzu programování Applied Python, nepotřeboval být online. Od rozvodu neměl táta moc možností vzít je na prázdniny – při alimentech a dalších výdajích mu moc peněz nezbývalo –, a když mu nějaký kamarád z práce nabídl týdenní pobyt ve svém plážovém domku na Sanibelu, kousek od Gulf Drive, přijal. Ward věděl, že i tak je to finančně náročné, letenky a restaurace a podobně, a dával si pozor, aby si nestěžoval.

Škeble pomohly.

Ostrovy Sanibel a Captiva u jihozápadního pobřeží Floridy byly proslulé jako jedno z nejlepších nalezišť škeblí na světě. Vybíhaly do Mexického zálivu jako síť, zachycující všemožné měkkýše, živé i mrtvé, které tu moře vynášelo na písek. V noci před jejich příjezdem udeřila krátká bouře, což byl zásah štěstěny: bouře podle všeho vždycky vyplavily

větší počet měkkých ulit. První den na pláži jim přinesl téměř neuvěřitelnou pokladnici neobvyklých a krásných exemplářů – ne krabí klepeta, rozbité lastury hřebenatek a jiný šmejď, co najdete na Outer Banks – a lovecká vášeň se brzy zmocnila Warda i jeho sestry Amandy – té obzvlášť. Už se z ní stala slušná odbornice, schopná rozlišit kauri od plážovek a surmovek. Wardovo nadšení po několika dnech ochladlo a naučil se lépe rozlišovat. Teď už sbíral jen tu a tam pár opravdu pěkných exemplářů. Otec stanovil na zpáteční let limit jednoho pytlíku škeblí na osobu a Ward už věděl, že zítřejší večerní balení – a Amandiny protesty – budou peklo.

Byl příliv, zvedal se vítr a příboj narážel na břeh trochu energičtěji. Jedna vlna se zlomila u Wardových nohou a vyvrhla růžovou lasturu spirálovitého tvaru, která mu narazila do špičky nohy. Jak ji zvedl, přihrnul se k němu zezadu další lovec škeblí – jasné barvy v mělké vodě lákaly sběratele jako hejno much – a nakoukl Wardovi přes rameno, přičemž ztěžka oddechoval.

„Bublinovka?“ zeptal se muž vzrušeně. Ward se otočil, aby si ho prohlédl – asi padesátník s nadváhou, kšilt proti slunci s logem Ron Jon, laciné sluneční brýle a paže od loktů dolů spálené sluncem. Turista, samozřejmě, jako všichni kolem. Místní věděli, kdy je nejlepší doba k pročešávání pláže, a Ward je vídal jen zřídka.

„Ne,“ odpověděl Ward. „Jenom homolice. Homolice proměnlivá.“ Jeho sestra instinktivně zbystrila, bleskurychle příběhla a Ward jí lasturu hodil. Letmo si ji prohlédla, užuž ji chtěla zahodit, pak si to ale rozmyslela a vložila ji do kbelíku.

Muž s kšiltem proti slunci zůstal pozadu a Ward šel dál, pokračoval za Amandou, schránky prastarých mořských tvorů mu křupaly pod žabkami. Myšlenky na balení mu připomněly, že pozitří už budou doma, a to znamená návrat k běžnému životu – dokončení třetího ročníku střední školy, pak zahájení série testů, esejí a přihlášek na vysokou, jež bude nevyhnutelně následovat. Poslední dobou se začínal bát, aby neskončil jako otec – dřel jako kuň, ale jaksi to nikdy nikam nedotáhl, po každé ho přeskočil někdo mladší s prestižnější kvalifikací a marketingově zajímavějšími dovednostmi. To by asi nevydržel.

Přes nohy se mu přelila další vlna a Ward automaticky pozměnil kurz směrem do vnitrozemí. Ve spodním proudu se převalovaly nové lastury:

hastula, křídlatec, další hastula, ještě jedna. Nasbíral už dost debilních hastulí, aby mu to stačilo do konce života.

Další vlna, ještě mohutnější, a podíval se na moře. Vlny se rozhodně zvětšovaly. To bylo pravděpodobně dobře: zítra jsou tu poslední den a možná je čeká další bouře, která přinese zlatou žílu podobnou té, jaká na ně čekala hned po příjezdu...

V té chvíli zahlédl přímo před sebou záblesk zeleně. Předmět měl světlejší odstín než tyrkysová voda a převaloval se, ustupoval s příbojem. A byl velký. Křídlatec karibský? Ne, barva neodpovídala. Surmovka to taky nebyla.

V mžiku ho opustila otrávená nálada. Vystřídala ji sběratelská touha po raritě. Kradmo se rozhlédl po pláži. Ani sestra, ani muž s kšiltlem si toho nevšimli. Ledabyly zrychlil krok. Příští vlna to zase vynese, nebo možná přespříští.

Pak tu věc uviděl znovu, napůl ponořenou, necelé dva metry od břehu. A tentokrát si uvědomil, že to vůbec není škeble, nýbrž teniska. Zbrusu nová, světle zelená teniska. Trochu jiná než všechny, co kdy viděl.

I když si tuhle obuv nemohl dovolit, věděl ze střední školy, že určité tenisky jsou skvělý sběratelský předmět. Balenciaga Triple S nebo Yeezys se často prodávaly za tři až čtyři stovky dolarů, když se vám je podařilo sehnat. A pokud vám opravdu přálo štěstí a narazili jste na vzácný pár, jako třeba Air Jordan 11 Blackouts, mohli jste ho klidně prodat na eBayi za čtyřcifernou částku.

Kdežto Amanda za nejlepší exemplář škeble, co za celý týden našla, může dostat nanejvýš tak deset babek.

Jedna jediná teniska, celá zelená. Co je to sakra za značku? Znovu se valila k pláži a za chvíli už bude jasné, o co jde.

Příboj se mu nahnul kolem kotníků s tlumeným sykotem. Obratně popadl botu a zvedl ji z vody. Sakra, je těžká – nepochybně nacucaná vodou. Přesto je ve skvělém stavu. Automaticky ji obrátil, aby se podíval na podrážku, ale na pogumovaném povrchu nebylo žádné logo ani značka.

Víc vycítil než viděl, jak se k němu znovu blíží Amanda a tlustoch s kšiltlem. Ignoroval je a místo toho zíral na podrážku. Možná jde o nějaký prototyp. Pravděpodobně je testovali tady na pláži. Za prototyp zaplatí lidé ještě víc. Instinktivně zabloudil zrakem zpátky k hranici

příboje. Kdyby nablízku plavala druhá do páru, tenhle jediný objev by mohl proměnit nevalnou dovolenou v něco mimořádného, ba dokonce...

Jeho sestra najednou zaječela. Ward se po ní podíval a sraštil čelo. Zaječela znovu, ještě hlasitěji. Kdovíproč zírala na botu v jeho ruce. Zvědavě sklopil oči, otočil zápěstím, aby si ji prohlédl důkladněji.

Už viděl do vnitřku tenisky. Byla plná červeno-růžové kašovitě hmoty, z jejíhož středu vyčníval čistě bílý střep. Ward zkameněl. Jeho mozek nebyl hned schopný zpracovat, co má před sebou.

Otec už stál a běžel k nim. Odkudsi, jakoby z velké dálky, Ward slyšel, jak muž s kšiltlem kleje a sestra kvičí a couvá, pak zvrací do písku. Zčistajasna ochromení povolilo, Ward s křečovitým záškubem upustil botu, odpotácel se pozadu, ztratil rovnováhu a padl na kolena. Ale i přesto instinktivně upíral zrak na moře, kde teď rozeznával – mezi smetanovými hřebeny vln – další tenisky, desítky a desítky tenisek, jak se lenivě, vytrvale pohupují směrem ke břehu.

2

P. B. PERELMAN ZASTAVIL SVŮJ FORD EXPLORER na parkovišti u Turner Beach. Od prvního telefonátu na tísňovou linku uplynulo teprve pět minut – jeho dům na Coconut Drive byl jen něco přes kilometr vzdálený – ale ulevilo se mu, když uviděl, že dva z jeho podřízených, strážníci plážové hlídky Robinson a Laroux, už jsou na místě. Robinson vyklízel pláž, naháněl lidi zpátky do aut a pak ohraničoval území policejní páskou. Laroux byl asi o čtyři sta metrů dál a mluvil s malým hloučkem osob. Před Perelmanovými očima se strážník ohlédl směrem k vodě, pak se otočil, rozběhl se do příboje, něco tam sebral a opatrně to odložil na písek mimo dosah vln.

Co to – jak říkávala Dorothy Parkerová – u všech rohatých je? Dispečer mu jen sdělil, že jde o „rozdruh na pláži“. Věděl však z osobní zkušenosti, že i na místě tak ospalém jako Sanibel a Captiva mohou ta dvě slova znamenat cokoli od opilých víkendových rekreantů, kteří potmě ztroskotají se svými motorovými čluny, až po oslavy rovnodennosti, pořádané nudistickou kolonií z North Naples.

Perelman prošel od exploreru přes úzký pruh travin na pláž. Přitom minul Robinsona, rázně vyprovázejícího dvě na první pohled zkoprnělé rodiny – včetně odnášených příkrývek, plážových křesílek, chladicích tašek, tabletů a všeho ostatního – směrem k parkovišti.

„Měl byste povolat kavalerii, náčelníku,“ zahučel Robinson, když se mýjeli.

„Celou?“

Místo odpovědi Robinson jen ukázal na strážníka Laroux.

Perelman pokračoval rychlejším krokem dál po pláži. Laroux, který se prve vrátil ke skupince lidí, se zase odtrhl a běžel zpátky, aby z přílivu

sebral ještě něco. Jak se Perelman blížil, viděl, že je to nějaká bota nebo střevíc ze světle zeleného materiálu.

Laroux ho zahlédl a zastavil se. Když k němu Perelman došel, uviděl, že v botě je noha. Podle všeho useknutá.

Laroux mu ji mlčky ukázal a pak jemně odložil botu do písku. „Zdravím, náčelníku.“

Perelman chvilku neodpovídal, jen zíral na botu. Pak se obrátil ke svému zástupci. „Henry,“ řekl, „mohl bys mě informovat o situaci?“

Strážník opětoval jeho pohled s podivně prázdným výrazem v obličeji. „Reece a já jsme byli v potápěčském člunu, mířili jsme k Silver Key. Těsně předtím než jsme se dostali k Blind Pass, uviděl jsem tady na veřejné pláži nějaký rozruch. Nahlásil jsem to a zajeli jsme k...“

„Myslím *tuble* situaci.“ A Perelman ukázal na botu.

Laroux sledoval jeho pohled. Pak jaksi bezmocně pokrčil rameny a ukázal za sebe.

Náčelník sledoval jeho gesto. A už viděl spoustu bot, seřazených nad hranicí nejvyššího přílivu. Všechny vypadaly, jako by v nich byly nohy. A když stočil zrak k moři, zpozoroval několik dalších, které se pohupovaly a převalovaly v příboji. Nad nimi začínali s hlasitým pokřikem kroužit rackové.

Perelman pochopil, proč měli jeho strážníci tak napilno, proč byli příliš zaskočení překvapením, než aby se zmohli na víc než na stručný telefonát, když sem před pěti minutami dorazili v potápěčském člunu. Vnímal to také: nečekanou noční můru tak bizarní a nevidanou, až bylo těžké nezápolit s nevírou. Zavřel oči a zhluboka se nadechl, pak ještě jednou. Potom ukázal na skupinku u okraje dun. „To je ta parta, co našla, ehm, první nohu?“

Laroux přikývl.

Náčelník se rozhlédl. Larouxův instinkt byl správný – dokud nedorazí posily, to nejlepší, co mohl dělat, bylo lovit nohy ze zálivu a klást je na vyvýšené místo, zhruba ve stejné linii, v jaké vyplouvaly na břeh.

„Dá se z nich něco poznat?“

„Moc ne, kromě toho, co sami vidíme.“

Perelman kývl. „Tak jo. Dobrá práce.“ Pohlédl směrem k příboji. „Pokračujte, všechny je vylovte a nezapomínejte: máme tu co činit s lidskými ostatky.“

Laroux zamířil zpátky k vodě a náčelník se chopil vysílačky. „Dispečinku, tady je Perelman.“

„Dispečink. Můžeš mluvit, P. B.“

Takže dnes ráno má *opravdu* službu Priscilla. Připadalo mu už prve, že její skřehotání poznává. Nikdo jiný by neměl tu drzost, aby ho oslovoval „P. B.“. Nejenže ho oslovovala iniciálami, ale protože nikdy nikomu nepověděl, co znamenají, s oblibou se to snažila uhádnout, kdykoli se ocitl v doslechu. Možná se domnívala, že má právo vtípkovat, protože on je ten nejnepravděpodobnější ze všech policejních náčelníků. Každopádně už vyzkoušela pár desítek tipů – včetně Příležitostného Bručouna, Pomazaného Buráku a Penisového Brouka – aniž se aspoň částečně přiblížila pravdě.

Odkašlal si. „Priscillo, vylašuju červený kód. Chci, abys sem poslala každého, kdo nosí zbraň nebo odznak.“

„Pane.“ Priscillin hlas zněl o hodně stísněněji.

„Chci mít oba poručíky a všechny seržanty v plné pohotovosti pro případ, že bychom museli narychlo vyhlásit zákaz vycházení. Postup znají. Vyříd' jim, ať to řeší v tichosti; nesmíme zpanikařit turisty. Zavíráme teď celou pláž Captiva a západní pobřeží. Ať provedou přípravy na případnou evakuaci Captiva Islandu. A informuj starostku, pokud o tom ještě neví.“

„Pane.“

Perelman teď mluvil kvapně. Jako by jeho slova každou vteřinou zrychlovala. Mezitím Laroux vylovil další čtyři nebo pět bot. Hrubým odhadem jich tedy bylo kolem pětadvaceti a další připlouvaly. Strážník teď odháněl racky, kteří se snažili některé odnést. Robinson vyprovodil poslední lovce škeblí a rekreanty z pláže a natahoval policejní pásku přes přístupová místa.

„Chci kontrolní stanoviště na pevninském konci Sanibel Causeway a druhé na mostě přes Blind Pass. Přes to druhé mají přístup jen ti, kdo mají na Captivě bydliště nebo pronájem. Informuj vrchního soudního patologa okrsku dvacet jedna, a ať sem přijedou, připraveni na manipulaci se signifikantními lidskými ostatky na Turner Beach.“

„Pane,“ opáčila Priscilla potřetí.

„Zavolej na velení Pobřežní strážě ve Fort Myers. Ať pošlou co nejrychleji kutr; myslím, že *Pompano* dočasně kotví ve Station Cortez. Ve-

lení posádky ať jedná přímo se mnou. A vzdušný prostor nad Captivou uzavřít pro všechny kromě tísňových operací, žádné civilní helikoptéry, žádná média. Máš to?“

Krátké mlčení, v němž Perelman slyšel škrábání pera o papír. „Rozuměno.“

„Dobře. A teď, jakmile budou ostrovy zabezpečené a kontrolní stanoviště zřízená, ať se mi všichni volní strážníci hlásí tady v Blind Pass. Perelman končí.“

Vrátil vysílačku do pouzdra a znovu pohlédl směrem k Larouxovi. Strážník se teď pohyboval tak rychle, jak jen mohl, sbíral boty z moře, ale rackové nalétali v hejnech, vřeštěli a kroužili, a Laroux měl proti sobě přesilu. Perelman zřetelně vnímal, jak nemožně bizarní je to situace, ale navzdory tomu soustředil veškerou pozornost, aby dostal věci pod kontrolu. Pětadvacet bot, pětadvacet *nohou* vyplavených na pláž, a podle všeho přináší příliv spoustu dalších. Bylo by snazší jednoduše je naházet na hromadu, ale Perelman věděl, že každé vodítko bude důležité a že boty musí zůstat co nejblíže místu, kde se ocitly na břehu.

Vytáhl z kapsy služební fotoaparát, vydal se po pláži a pořizoval snímky a krátká videa nálezu. Pak se vrátil pohledem k očitým svědkům, postávajícím nyní za policejní páskou. Tvořili malou, na pohled přízračnou skupinku. Přál si je vyslechnout – ačkoliv pochyboval, že se toho od nich nějak moc dozví –, ale prozatím měl za úkol stabilizovat a ochránit místo nálezu, dokud nedorazí posily.

Houfovali se další rackové, vzduch houstl jejich křikem. Perelman uviděl jednoho přistát vedle boty.

„Henry! Střel na ty racky!“

„Cože?“

„Střílej na racky!“

„Je jich moc, nemůžu...“

„Jenom vystřel jejich směrem! Vyplaš je!“

Sledoval, jak Laroux otevírá pouzdro, vytahuje glock a pálí do vzduchu, vzhůru a směrem k moři. Obrovský oblak vřeštících racků se krouživě zvedl k obloze, včetně toho, který už málem popadl jednu botu. Když se podíval dál podél břehu, zpozoroval s pocitem beznaděje, že i v dálce připlouvají boty. Celý západní břeh se asi bude muset ohraničit a uzavřít jakožto místo činu.

A teď už Perelman spatřil postavy, které se v rozestupech objevovaly na vrcholku dun. Nesnažily se přiblížit; jenom nehybně zíraly jako hlídky. Další čumilové. Srdce mu pokleslo. Tohle nebyli turisté; tihle byli místní. Lidé, kteří měli domy na Captiva Drive, jejichž pláž zneuctil tento podivný a příšerný příliv. Díval se z jednoho na druhého a uvědomoval si, že nejméně polovinu z nich zná jménem.

Smrt je divoký skřivan... Hory jsou mrtvý kámen...¹

Najednou nastal rozruch; výkřik a kletba, následované zuřivým štekotem. Perelman se rozhlédl, nakrátko rozptýlený nezvladatelnou scénérií, a upozoroval rozmazanou měděnou šmouhu: kolem něj se mihl pes s botou v tlamě a mířil na severovýchod k přírodní rezervaci – irský setr jménem Sligo.

Debil.

„Sligo!“ vykřikl. „Sligo, zpátky!“

Ale pes uháněl pryč. Běžel s plnou tlamou důkazů: lidských ostatků. Jestli se Sligo dostane do rezervace, možná už ten důkaz nikdy nenajdou.

„Sligo!“

Nebylo to k ničemu: pes, vzrušený panující aktivitou, s loveckým instinktem vybičovaným naplno, neposlouchal.

„Sligo!“

Udržet řetězec důkazů, křičel mu do ucha letitý výcvik. Za každou cenu zachovat úctu k lidským ostatkům. Nejvyšší odpovědnost spočívala na něm jakožto na náčelníkovi.

Perelman vytasil služební zbraň.

„Co to děláte?“ vykřikl někdo z řady diváků.

„Ne! To ne!“ zařval kdosi.

Perelman zacílil; dlouze, chvějivě se nadechl; zadržel dech; pak – právě když pes už mizel v podrostu – stiskl spoušť.

Pes udělal přemet a nevydal ani hlásku, dopadl naznak, bota mu vypadla z tlamy. Uplynul strašlivý okamžik a pak mezi lidmi, stojícími na duně, zaznělo cosi jako zasténání.

„Panebože,“ pronesl někdo zadýchaně, „on toho psa zastřelil!“

Perelman zastrčil zbraň zpátky do pouzdra. *Debil.*

Za ním se rozléhaly další výstřely: Laroux odháněl racky a současně zoufale lovil další boty. Robinson už mu klusal na pomoc. Z dálky uslyšel Perelman vrčení helikoptéry a hluk lodního motoru, blížícího se po vodě.

„Hele, vy, *pane!*“ zazněl silný, vyčítavý hlas. Perelman se ohlédl k řadě přihlížejících.

„Vy jste toho psa zastřelil!“ Byla to žena, asi padesátiletá, vyčítavě na něj hrozila namířeným prstem. Neznal ji; možná patřila k sezónním návštěvníkům.

Neřekl nic.

Žena udělala krok vpřed k okraji policejní pásy. „Jak jste mohl? Jak jste to *mohl udělat?*“

„Nemohl jsem ho nechat utéct s důkazem.“

„S důkazem? *S důkazem?*“ Žena máchla paží směrem k pláži. „Copak jich ještě nemáte dost?“

Zčistajasna cosi – možná to, jak opovržlivě žena ukazovala na nehybné hroudy masa, umístěné tu a tam na písku, možná absurdita jejích slov – přimělo Perelmana trpce se zasmát.

„A ještě vám to připadá k smíchu!“ křičela žena. „Co řekne majitel?“

„Ne, není to k smíchu,“ odvětil Perelman. „Včera měl narozeniny.“

„Takže vy jste toho psa *znal!*“ Žena si zuřivě dupla. „Znal jste ho... a stejně jste ho zastřelil!“

„Samozřejmě jsem ho znal,“ opáčil Perelman. „Patřil mně.“

3

PO STARTU Z MIAMI KLESLA HELIKOPTÉRA FBI nízko nad modrozelené vody laguny Biscayne Bay a zamířila na jih, pak se stočila k západu a ocitla se nad dlouhým zeleným prstem národního parku, ohraničujícího horní okraj souostroví Florida Keys. Velící zástupce ředitele Walter Prickett, připoutaný bezpečnostním pásem k sedadlu druhého pilota vrtulníku Bell 429, sledoval trasu na mapě, kterou si rozložil na tenkou aktovku, jež mu spočívala na kolenou. Ještě nebyly dvě hodiny odpoledne a zářivé slunce, odrážející se od klidné hladiny pod nimi, bylo k nesnesení, navzdory jeho slunečním brýlím a kouřovým sklům vrtulníku. Přímořskou vegetaci a korálové útesy vystřídal úzký řetěz tropických ostrovů, spojených jako korálky na šňůře jedinou čtyřproudovou silnicí. Objevily se upravené příjezdové cesty a pak znenadání luxusní sídla a jachty. Ty pak vystříдалo cosi, co vypadalo jako malebná rybářská vesnice, poté řady uniformních bytovek a pak zase oceán. A potom další ostrov; další úzká stuha dálnice, obklopená jen vodou; a zase ostrov. *Plantation Key*, uhádl zástupce ředitele Prickett: rychlost a nevelká letová výška vrtulníku mu ztěžovaly sledování mapy.

Teď se helikoptéra ostře stočila k východu a vzdalovala se od řady ostrůvků nad širé moře. Letěli tak dlouho – deset minut, možná víc –, až se Prickett začínal v duchu ptát, jestli pilot nezabloudil. Před sebou viděl jen modř, rozprostírající se až k obzoru.

Ale ne – nebyla to tak docela pravda. Když důkladně zamžoural skrz tmavé brýle, rozeznal Prickett maličkou zelenou skvrnku, která se tu a tam téměř koketně objevovala nad nejvzdálenějšími vlnami. Ještě chvilku se pozorně díval, pak sáhl za sebe do prostoru pro pasažéry a uchopil těžký námořní dalekohled. Při pohledu dalekohledem se

skvrnka proměnila v ohraničenou oázu zeleně, maličký ekosystém obklopený oceánem.

Spustil dalekohled. „To je ono?“

Pilot kývl.

Prickett pohlédl do mapy. „Na mapě nic není.“

Muž opět kývl a tentokrát se zazubil. „Pořád si říkám, kolik asi ten kousíček země stál.“

Prickett se znovu zadíval na ostrov, zatímco vrtulník přelétal nízko nad korálovým útesem. Už se rychle blížili, klidná voda měnila barvu v bledě smaragdovou, jak byla čím dál mělkí. To, co původně vypadalo jako změť džungle, se proměnilo v palmy, upravené a seřazené jako linie granátníků. Rozeznával tvary mezi stromy, bílé jako kosti na zeleném pozadí: strategicky umístěné strážní věže, diskrétní, ale vybavené kulometry. A teď se objevila dlouhá, nízká loděnice, umně skrytá v zeleném porostu, uvnitř dvě sotva viditelná plavidla, vedle dlouhého mola vybíhajícího do tyrkysové vody.

Vrtulník zpomalil, vyhnul se obloukem loděnici. Na druhé straně mola byla nad vodou zbudovaná dvojice přistávacích plošin pro helikoptéry. Třpytily se, jako by byly takřka nepoužívané.

Pilot při sestupu zakroužil, pak úhledně přistál na jedné z plošin. Prickett uchopil aktovku, otevřel dveře a vystoupil do oslepujícího slunce. Sotva to udělal, vynořili se ze stínu stromů dva muži a vykročili mu podél přístavu vstříc. Jejich pleť měla barvu skořice a na sobě měli černé baretty, olivově zelené blůzy a šortky ze stejného materiálu, vše pěkně nažehlené – jako by se tu ocitli přímo z Britské Indie s nádechem Karibiku.

Usmívali se a potřásli si s Prickettem rukama, pak ho vedli přes přístav a po elegantních obloukových cestičkách vysypaných drcenými škeblemi a lemovaných mramorovými lavičkami, zasazenými v zeleni obtěžkané tropickými květy. Vystoupili po mramorových schodech, ubírali se další pěšinou, znovu stoupali. Navzdory slunci byl pod palmami chládek a mírný, ale ustavičný vánek čeřil vzduch, provoněný květinami. Tu a tam Prickett zpozoroval mezi stromy budovy: alabastrový mramor, jako všechny ostatní stavby. Tu a tam se přes cestičku naparoval páv a z korun štetkvců je pozorovali obrovití papoušci. Ostrov byl na pohled spoře osídlený, jen několik málo mužů a žen, které Prickett občas

zahlédl z dálky mezi stromy nebo na druhé straně dlouhých, zelených trávníků; všichni byli oděni stejně jako jeho průvodci.

Konečně vystoupali po dalším schodišti, velkolepějším a delším, minulí sochu Poseidóna a oba průvodci se zastavili před stinným průchodem. Gestem naznačili, že dál má jít sám. Poděkoval jim, na okamžik se zastavil, pak prošel klenutým obloukem.

Ocitl se v zastřešené kolonádě, podpírané korintskými sloupy z téhož sněhobílého mramoru. Když do ní vkročil, chodník byl pomalovaný pruhy slunečního světla a ptačí zpěv téměř přehlušoval vzdálený šum hovoru. Na druhém konci ústila kolonáda do sloupůradí, jež obklopovalo nádvoří lemované rostlinami v květináčích. Uprostřed po sobě uličnický stříkali vodu cherubínci ze dvou umně nastavených fontán.

Vzadu na nádvoří bylo pod pergolou s popínavými rostlinami umístěno několik křesel, a právě tam Prickett konečně zpozoroval zvláštního agenta Aloysia Pendergasta. Měl na sobě bílý plátěný oblek podobný tomu, který si Prickett pamatoval z jejich setkání zhruba před čtrnácti dny ve střešním baru v Miami Beach. Nohy měl přehozené přes sebe a na nich krásně zhotovené mokasíny z máslově zbarvené kůže.

Po stranách pergoly stáli dva muži ve stejných všudypřítomných uniformách. Byla tu však ještě další osoba. K Prickettovu překvapení seděla v křesle nejbliž od Pendergasta nějaká žena. Byla mladá, málo přes dvacet, a jak se Prickett blížil, všiml si, že je úchvatně krásná, s fialkovými očima a tmavými vlasy zastřiženými do krátkého, elegantního mikáda. Byla oblečena ve světlém organtýnu a v jedné ruce držela knihu – zjevně francouzskou knihu – s titulem *À rebours*. Prohlédla si ho s chladnou lhostejností, z níž byl Prickett kdovíproč nespokojen. Tohle musí být Constance Greeneová, Pendergastova schovanka. Něco málo o ní slyšel a snažil se zjistit víc, ale informací bylo zřejmě pomálu, dokonce i v databázích FBI. Cosi na ní působilo skoro jako z jiného světa, a nedokázal určit, co to je. Možná to byly ty oči. Jako by, říkal si Prickett, tyhle oči, tak chladné a klidné, už všechno viděly, a tudíž je nic nedokáže vyvést z konceptu.

Dívka si odkašlala, aby promluvila. Prickett si uvědomil, že na ni civí, a odvrátil pohled.

„Hle, pane,“ pronesla překvapivě hlubokým, sametovým kontraaltem. „Tady jde.“

„Andělští kůrové! Ochraňte nás,“ zamumlal Pendergast.

„Prosím?“ otázal se Prickett a přistoupil o krok blíž.

„Musíte odpustit Constanci její vtipkování.“ Pendergast se k ní obrátil. „Má milá, obávám se, že zástupce ředitele Prickett nesdílí tvou náklonnost k literárním citacím.“

Kývla. „Snad je to tak lepší.“

Pendergast ukázal Prickettovi na prázdné křeslo. „Prosím, posaďte se. A dovolte, abych vás dva představil: velící zástupce ředitele Walter Prickett z FBI – má schovanka Constance Greeneová.“

Prickett přijal její podanou ruku, usedl a odložil aktovku. V tichu, jež následovalo, se zadíval přes nádvoří a dál kolonádou, lemovanou majestátními palmami. Viděl v dálce světle nefritový oceán za okrajem zeleně. Bylo to krásné místo: nepředstavitelně soukromé, nepředstavitelně klidné – a bezpochyby nepředstavitelně drahé.

Prickett neměl rád zbytečnou okázalost. Tohle místo ho nicméně niterně oslovovalo. Působilo stejně půvabně a stejně vzácně jako duha kle noucí se nad vodopádem. Ano, na to by si jistě dokázal zvyknout.

„Mohu vám nabídnout něco k pití?“ Pendergast zvedl svou sklenici, obsahující kalně karmínový nápoj.

„Co to je?“ zeptal se.

„Nemám sebemenší zdání. Naši hostitelé tvrdí, že je to jakýsi domorodý lektvar, dobrý pro zažívání.“

„Ani to nezkoušejte,“ varovala ho Constance. „Lokla jsem si toho, domorodého lektvaru‘ jednou a chutnal jako slaný formaldehyd.“ Ukázala na Pendergasta. „On to pije prakticky od našeho příjezdu. Nevšiml jste si, že už se mu začíná scvrkávat hlava?“

Místo odpovědi se Pendergast zhluboka napil. „Constance, nenuť mě, abych tě poslal spát bez večere.“

„Smím se zeptat, co pijete vy?“ zeptal se jí Prickett.

„Lillet Blanc s plátkem limetky.“

Ani takové riziko se Prickettovi nechtělo podstoupit.

Pendergast přivolal jednoho z uniformovaných mužů, který se zeptal, co si Prickett objedná. „Daiquiri,“ zněla odpověď. Muž nepatrně kývl, vzdálil se a skoro okamžitě se vrátil s nápojem.

„Obdivuji, jak jste tohle místo našel,“ řekl Prickett. „Něco mi tady připomíná Atlantidu.“

„A stejně jako v případě Atlantidy,“ odvětil svým medově ševelivým

hlasem Pendergast, „i zde se příroda nepochybně postará, aby záhy i tento ostrov zmizel pod vodou. Nyní je ideální čas se z něj těšit.“

„Nečekal jsem, že se tak brzy vrátím na Floridu,“ pokračoval Prickett. „Ale včera odpoledne jsem byl předvolaný k výpovědi před velkou porotou. V případě Srdcezlom.“

Pendergast kývl. „I moje účast byla vyžadována. Poskytl jsem svědectví počátkem týdne.“

Prickett už věděl, že Pendergast vystoupil před velkou porotou a že je dosud na Floridě – nevěděl však kde. Raději nemyslel na to, kolik času a úsilí ho stálo, než to zjistil.

„Je od vás tuze laskavé, že jste nás takto navštívil během dovolené,“ poznamenal Pendergast. „Předpokládám, že teď se budete vracet do New Yorku?“

Krucinál, copak toho chlapa nikdy nepřestane bavit mlátit mě do koulí? – říkal si Prickett. Pendergast sakra dobře věděl, že Prickett nepřišel na společenskou návštěvu. Tahle událost přišla v nejhorší možnou chvíli: zrovna když doufal, že ho přeloží do nějaké vedoucí funkce ve Washingtonu. „Abych řekl pravdu, hned se zpátky na sever nechystám. Mám namířeno na Captiva Island.“

Pendergast usrkl svého nápoje. „Aha.“

Prickett stroze přikývl. „Právě teď se tam odehrává případ: velice ojedinelý případ. Dnes ráno vyplavilo moře na břeh velký počet nohou – lidských nohou – a každá z nich vězela v zelené botě.“

Pendergast zvedl obočí. „Kolik?“

„Ještě pořád připlouvají s přílivem. Něco k padesátce, podle posledního sčítání.“

Pendergast i Constance Greeneová zůstali zticha. Prickett se natáhl pro aktovku a otevřel ji. Bylo mu trochu nepříjemné dělit se s Pendergastem o důvěrné informace před slečnou Greeneovou. Ale už slyšel, že není jen Pendergastova schovanka, ale také pravá ruka a rešeršérka. Kromě toho měl tušení, že požádat ji, aby odešla, by jeho misi nijak nepomohlo – řečeno velmi mírně.

„Nikdo neví, odkud se ty nohy vzaly, proč je jich tolik, komu patřily, ani nic jiného,“ pokračoval, vyndal z aktovky manilovou složku s fotografiemi a podal ji Pendergastovi. „Proto se případem zabývá FBI spolu s Pobřežní stráží a místní policií. Vytvoříme krizový štáb.“

„Byly už identifikovány nějaké společné vlastnosti?“ listoval Pendergast fotografiemi. „Věk, pohlaví, rasa?“

„Na to je ještě moc brzy. Policejní posily teprve přijíždějí a ostatky se převážejí na soudní patologii ve Fort Myers. Není snadné zajistit místo činu. Víc se dozvíme za dvanáct až čtyřicet hodin.“

Constance Greeneová poposedla v křesle. „Nazval jste to místem činu. Jak si můžete být tak jistý?“

Prickett už chtěl odpovět, ale pak se zarazil. Ta otázka se zdála být buď velice mazaná, nebo velice hloupá. O co jiného může jít, ne-li o nějakou děsivou masovou vraždu? „Nohy projevují známky extrémního traumatu: rozervané maso, zlámané a useknuté kosti. Neumím si představit žádnou nehodu nebo jinou okolnost, která by takové zranění způsobila.“

„Na břeh byly vyplavené jen nohy, říkáte? Žádné jiné části těl?“

„Žádné. Zbytek ostatků se dosud nenašel.“

„Mluvíte o ‚ostatcích‘. Jak víte, že lidé, kterým ty nohy kdysi patřily, jsou skutečně mrtví?“

„Já...“ Prickett na okamžik umlkl. „Nevíme. Jak jsem řekl, tenhle případ je na první pohled ojedinělý.“ I když ho ty dotěrné otázky dopalovaly, dbal na to, aby obzvlášť zdůraznil slovo *ojedinělý*.

„To si umím představit. Děkuji vám, pane Prickette.“ A Constance se opřela v křesle dozadu jako právník, který ukončil křížový výslech. Pendergast jí podal složku s fotografiemi. Prickett sebou v duchu trhl, ale nic neřekl.

„Fascinující,“ prohlásil Pendergast. „Ale předpokládám, že jste si nezajel tak daleko, jen abyste si vyměňoval zdvořilostní fráze o nějakém podivném případě.“

„Ne.“ Prickett už si zvykal na nové prostředí a znovu cítil pod nohama půdu k převzetí velení. „Po pravdě řečeno, tolik jsem si nezajel. Jak jsem řekl, mířím teď na Captivu. A rád bych, abyste jel se mnou.“

„Chápu,“ opáčil Pendergast po krátké odmlce. „A pročpak to, smím-li se tázat?“

„Má to všechny rysy nesmírně neobvyklého a obtížného případu. Myslím, že vaše zkušenosti by byly... užitečné.“

„Jsem poctěn vaší vírou v mé zkušenosti. Ale jak vidíte, jsme na dovolené.“

Constance, povšiml si Prickett, si prohlížela fotografie s neskrývaným

zájmem. „Řekl bych, že ze všech agentů pod mým velením to zrovna vás zaujme.“

„Za normálních okolností snad ano. Ale Constance a já jsme ještě neukončili dovolenou.“

Prickett se zhluboka nadechl. „Nicméně bych byl rád, kdybyste se na místo činu podíval.“ Věděl, že by mohl dát Pendergastovi rozkaz ujmout se případu, ale taková taktika by se mu určitě vymstila.

Pendergast dopil. „Pane,“ řekl, „předpokládám, že vám nevadí, budu-li mluvit bez okolků?“

Prickett mávl rukou.

„Už jste mi nařídil opustit New York a odjet na Floridu kvůli práci na jednom případě. Teď žádáte, abych se ‚podíval‘ na druhý. Mám-li být upřímný, valně se mi nezamlouvá představa přebírání případů ve vzdálených lokalitách jen tak z okamžitého rozmaru. Raději bych se vrátil do terénní úřadovny, kam spadám – to jest do New York City. Kromě toho na základě toho, co jste popsal, se tento problém zdá přesahovat oblast mé odbornosti. Nepůsobí to jako dílo sériového vraha. Okolnosti jsou zajímavé, ale nespátřuji v nich nic, co by vypovídalo o zvráceném psychopatovi. A nebylo by ode mě gentlemanské zanechat tu Constance bez ochrany.“

„Nemusíš si dělat starosti, Aloysie.“ Constance mu vrátila fotografie. „Sotva můžeš tohle místo označit za nechráněné. Kromě toho mi bude dělat společnost Huysmans.“ Ukázala na knihu, položenou vedle sebe.

Prickett přemýšlel. Mohl by přidělit k případu Gibbonse nebo Fowlera nebo Singha. Ale vnitřní hlas mu říkal, že jde o případ tak bizarní – tak osobitý –, že zdaleka nejlepší zbraní v jeho arzenálu bude Pendergast. Případ Srdcezlom to už potvrdil. Znovu uvažoval, nemá-li dát Pendergastovi rozkaz, aby jel s ním. Pravda byla taková, že tohle obširné Pendergastovo odmítnutí hraničilo s porušením subordinace. Prickettova obvyklá netrpělivost se začínala znovu prosazovat. Vážil cestu až sem. Podlézal Pendergastovi, strkal mu pod nos chutná soustička. *On* se chce taky vrátit do New Yorku, a čas plyne. Vstal.

„Poslyšte, Pendergaste,“ pronesl. „Pojeďte se mnou. Čeká na mě vrtulník. Podíváme se na místo činu. Jenom *podíváme*, prokristapána. O detailech můžeme diskutovat potom. Nad floridskými kamennými kraby.“

Pendergast, který až dosud nepřítomně hleděl na svou prázdnou sklenku, zvolna vzhlédl. „Nad kamennými kraby?“

4

VRTULNÍK PŘISTÁL NA ČTRNÁCTÉM GREENU golfového hřiště na nejsevernějším konci Sanibel Islandu. Pendergast si rozepnul bezpečnostní pás, vystoupil na trávník a rozhlédl se. Zdálo se, že někdo, buď Prickett nebo nějaký poskok, nezanedbal přípravné práce: u přístaviště hned na konci dráhy čekal motorový člun, a jakmile nastoupili na jeho palubu, okamžitě zacouval do Wulfert Channel a pak obloukem zamířil na západ pod nízkým mostem přes Blind Pass, úzkým průlivem mezi Sanibelem a Captivou. Cestou přes floridské Everglades už Prickett Pendergastovi sdělil, co o těch dvou ostrovech sám věděl: jsou to mekky turistů, vyhlášené – na rozdíl od Palm Beach nebo Miami – svou uvolněnou atmosférou, rozsáhlými přírodními rezervacemi, nedostatkem komerčního rozvoje a jedněmi z nejlepších nalezišť škeblí na světě.

Žádná z těchto vlastností nebyla patrná, když obepluli Blind Pass a ocitli se na dohled od Turner Beach. U břehu bylo vidět tři plavidla Pobřežní stráže – kutr a dva hlídkové čluny. Kutr udržoval lodě zvědavců v bezpečné vzdálenosti, zatímco oba hlídkové čluny proplouvaly sem a tam pár set metrů od pláže jako lovečtí psi, hledající stopu. Před Pendergastovýmáma očima zazněl z jednoho hlídkového člunu výkřik; loď zastavila a muž s dlouhou tyčí a sítkou se natáhl nad vodu a něco vylovil.

Za Blind Pass byl průliv ucpaný dalšími policejními a pohotovostními plavidly a jejich motorový člun byl nucený přirazit k nejbližšímu konci pláže, kde z písku vybíhal vlnolam. Pláž sama byla dějištěm horečné činnosti: půl tuctu hloučků lidí, živě mezi sebou rozmlouvajících, postávalo na různých místech; lidé ze Správy životního prostředí a policejní technici se pohybovali sem a tam, dělali si poznámky, shromažďovali důkazy, klečeli v písku; příslušníci Pobřežní stráže mluvili do vysílaček.

Dopravní provoz byl přeměrovaný za policejní kontrolní stanoviště, policajti kontrolovali doklady a posílali jednosměrný proud zastavených vozidel přes Blind Pass Bridge. A nejméně půldruhého kilometru pláže bylo ohraničeno žlutou policejní páskou, nad čarou přílivu se třepaly desítky praporků, označujících důkazy.

„Vypadá to, jako by někdo rozkopl mraveniště, sakra,“ poznamenal Prickett, když s Pendergastem vstoupili z člunu na písek. Krátce se rozhlédl. „Začneme tamtější,“ ukázal na největší shluk lidí na pláži.

Za policejním kordonem se podél hlavní silnice ostrova nashromáždily davy lidí, kteří stáli na špičkách, mobily zvednuté do výše, aby dohlédli tam, kam sami neviděli. Jiní zírali z oken v prvních a druhých patrech domů a bytovek. Někteří měli dokonce i dalekohledy. Policie už začínala rozkládat a vztyčovat těžký závěs z bílé plastové plachty podél linie pásky vyznačující místo činu ve snaze zakrýt výhled na dolní část pláže.

Prickett dorazil ke skupině, představil se a rozdal několik navštívenek. Otočil se, aby představil Pendergasta, ale ten šel dál, proplétal se zmatkem až k vyvýšenému místu na dunách, odkud měl výhled na celou scénu. Všiml si, že někdo sem dorazil už před ním: vysoký, opálený muž v šortkách a polokošili. Byl to asi padesátník, s vlasy i očima vybělenými sluncem a dvěma vertikálními rýhami vrásek na ošlehaných lících. Jedinými známkami úřadu na něm byly pouzdro s pistolí a policejní vysílačka, připevněné k opasku. Stál ve stínu pod shlukem palem, paže zkřížené na hrudi, a pozoroval dění s téměř melancholickým výrazem.

Kývl, když se Pendergast přiblížil, slabě se pousmál a letmým pohledem shora dolů vzal na vědomí jeho oblek.

„Dobré odpoledne.“ Pendergast se uklonil a jedním prstem se dotkl svého panamáku.

„Fakt si myslíte, že dobré?“ opáčil muž.

„Ne,“ odtušil Pendergast. „Ale člověk musí dodržovat pravidla zdvořilosti i tváří v tvář grotesknímu.“

„Protí tomu nemůžu nic namítat.“ Muž mu podal ruku. „Náčelník Perelman, policejní sbor Sanibel.“

„Zvláštní agent Pendergast, FBI.“

„Já to věděl.“ Perelman ukázal k hloučku lidí, shromážděných teď kolem Pricketta. „Viděl jsem vás přijet s tamtím.“

„Aha.“ Pendergast kývl. „Věděl jste, že přijede?“

„Postaral se, aby to nikomu neuniklo. Asi byste měl vytáhnout placku a pověsit si ji kolem krku, víte, jen aby vám dali pokoj.“

„Připadá mi mnohem zajímavější – a objevnější – vystupovat inkognito. Ale pozoruji, že vy jste také v civilu.“

Perelman shlédl na svou polokošili. „Abych řekl pravdu, tohle je moje obvyklá uniforma. A všichni už vědí, kdo jsem. Sanibel není typické floridské letovisko, agente Pendergaste. Po pravdě řečeno, vůbec to není typické městečko. Mezi naše stálé obyvatele patří osm autorů bestsellerů, tři světoznámí malíři, jeden laureát Nobelovy ceny, básník s Pulitzerovou cenou a dva bývalí ředitelé zpravodajských služeb. Ti všichni mají spoustu peněz, ale obvykle se nepředvádějí. Kdybyste chtěl vidět velkoplošný chrám konzumu, tak Naples je hned za mostem a pár kilometrů na jih. My máme rádi klidné ulice, čisté pláže a civilizované turisty.“

Poslední věta, zřejmě heslo městečka, byla pronesena se slaboučkým nádechem ironie.

Od hranice příboje zazněl výkřik, pak další; několik uniformovaných policistů a příslušníků Pobřežní stráže se vyřítilo za zvukem. Oba muži pohlédli směrem ke zdroji rozruchu. Zdálo se, že připlouvají další nohy.

„Vypadá to na dvě další,“ pronesl muž. „To už dělá padesát sedm.“

„Existuje nějaký pravidelný vzorec?“ zeptal se Pendergast.

Náčelník zavrtěl hlavou. „Pokud to můžeme posoudit, proběhly dvě počáteční vlny. Tehdy jich připlula většina. Ale jak vidíte, dárky chodí pořád. Poslední přistál skoro před hodinou. Možná dorazí třetí vlna.“

„A omezují se na tenhle úsek bariérového ostrova?“

Perelman přikývl. „Zatím.“

„Není to dost nezvyklé?“

„Po pravdě řečeno, není. Když je příliv akorát – jako teď, těsně před začátkem odlivu –, všechnen plující odpad má tendenci držet se pohromadě a nerozptýlit se, dokud nedorazí k pevnině. Tyhle ostrovy mají unikátní umístění ve smyslu mořských proudů, které soustředí plující haraburdí do jednoho úzkého pruhu a způsobují i vyplavování obrovského množství škeblí.“

Z mužovy vysílačky to zaskřehotalo. Perelman ji vytáhl z pouzdra na opasku, chvílku naslouchal, pak zahučel krátký sled rozkazů a zacvakl vysílačku zpátky. Dole u hranice přílivu strážníci přinášeli nově objevené nohy a pečlivě je kladli na písek a označovali praporky.

Pendergast se chvilku rozhlížel. „Smím položit ještě dotěrnější otázku: proč jste tady a pozorujete, místo abyste se tamhle podílel na velení a kontrole?“

„Vidíte ten houf lidí kolem zástupce ředitele Pricketta? Konkrétně toho pána se všemi těmi zlatými prýmkami na uniformě? To je zástupce velitele sektoru Pobřežní stráže. Ta štíhlá žena vedle něj je starostka Sannibelu a Captivy. A ten plešatý chlápek s knírem a berlemi je náčelník policie z Fort Myers. Když vznikne v okrese Lee takhle obrovský incident, automaticky přebírá velení Fort Myers – a taky jejich detektivové, vyšetřovatelé vražd a forenzní týmy. Takže má povinnost je řídit svoje strážníky, udržovat obyvatele a návštěvníky v klidu a postarat se, aby chom to zvládli co nejlíp. *Non omnia possumus omnes.*“

Pendergast na něj pohlédl mírně pobaveně. „Jste tedy nejen náčelník policie, ale také latiník?“

Perelman pokrčil rameny. „Některé věci nejlíp vyjádřil Vergilius.“

„Přesně tak. A nyní mě laskavě omluvte.“ A s další úklonou se zvolna vydal po pláži směrem k vodě, přičemž se tu a tam zastavoval a rozhlížel. Jeho bledým očím nic neuniklo, velké celky ani maličkosti: hloučky lidí pracujících na místě činu; čluny hlídkující podél pobřeží; let racků; praporečky třepetající se na břehu. Přistoupil k jednomu z těch praporků. Vedle něj ležela bota světle zelené barvy, v níž se cudně krčila amputovaná noha.

Poklekl. Nebyla to doslova teniska ani treпка. Chyběly tkaničky, šlo o elastický nazouvak. Na podrážce byl vytačený protiskluzový vaflový vzor. Šlo o lacinou, ba jednorázovou obuv, jakou by mohl nosit ten, kdo pracuje v průmyslové laboratoři nebo na nemocničním oddělení.

Sáhl do kapsy, vylovil nitrilové rukavice a masku a navlékl si je. Pak zvedl botu z písku, bedlivě se na ni zadíval, převracel ji v rukou. Nejen design, ale i materiál působil neobvykle.

Strčil prst dovnitř, aby prohmatal svalovinu, a přitom uslyšel, jak někdo hlasitě volá: „Hej! Hej, vy!“

Pendergast se otočil a spatřil muže v uniformě se zlatými prýmkami – toho, kterého policejní náčelník prve označil za velitele Pobřežní stráže –, jak na něj mává s přísným výrazem ve tváři.

Prickett mu něco řekl a pak zavolal na Pendergasta: „Agente Pendergaste, mohl byste?“

Pendergast opatrně odložil botu a přešel po pláži ke skupině, přičemž si stahoval masku a rukavice.

Velitel Pobřežní stráže se na něj mračil. „Nesmíte se dotýkat důkazů z místa činu bez...“

„Agente Pendergaste,“ přerušil ho Prickett nedůtklivým hlasem, „tohle je zástupce velitele sektoru Baugh z Pobřežní stráže Spojených států.“ Pak představil Pendergasta starostce Sanibelu a policejnímu náčelníkovi z Fort Myers, kteří se oba zdáli trochu polekáni náhlým výbuchem brunátného velitele. „Velitel Baugh převezme celkové velení vyšetřování.“

„Správně,“ dodal Baugh. „A veškeré manipulace s důkazy budou provádět týmy pro takový úkol určené. Situace se průběžně mění a musíme stanovit jasný řetězec velení, oblasti odpovědnosti, postupy a časové rozpisy. Teprve pak můžeme pokračovat ve vyšetřování.“

„Když je řeč o časových rozpisech,“ ozval se Pendergast, „zdá se, že ty nohy si pobýly ve vodě asi tři týdny. Zajímalo by mě, jak tato skutečnost ovlivní váš plán vyšetřování.“

Rázem nastalo ticho. Velitel se na něj zadíval a do jeho zamračeného výrazu se vetřela nejistota. „Tři týdny? Jak to můžete vědět?“

„Nebo možná čtyři, při vnějším pozorování – laboratorní zkoumání přinese konkrétnější údaje. Víte, veliteli, životní cyklus drobných koryšů je v záležitostech forenzní mořské biologie nanejvýš užitečný. Vyvíjejí se podle pevného časového sledu a na podrážce boty, kterou jsem zkoumal, byl viditelný juvenilní koryš v rané sesilní fázi. Koryši – těm byste se měl věnovat při nejbližší možné příležitosti.“

Když se Baugh otočil k plešatému policejnímu náčelníkovi z Fort Myers s otázkou, proč toto pozorování koryšů dosud nebylo hlášeno, Prickett odvedl Pendergasta pár metrů od skupiny. „Vidíte, jak to je,“ pronesl s podrážděnou vráskou na čele. „Blbci už se sroculí. Případ je tak bizarní, že uvedl do zmatku všechny místní orgány. Velitel Baugh přebírá jurisdikci vzhledem k tomu, že ty zatracené nohy připlouvají z moře. Přirozeně je důležité, aby tu byla zastoupena FBI.“

„Přirozeně.“

„Nepochybně bude zřízen krizový štáb a vsadím se, o co chcete, že mu bude velet velitel Baugh. Budete muset budít zdání, že jste veliteli podřízený. Budu očekávat pravidelná hlášení.“

Pendergast se zhluboka nadechl. „Pane, zapomínáte, co jsem řekl prve?“
„Pamatuju si, co jste řekl. Ale povězte mi jedno: viděl jste už někdy něco takového?“

„Ne.“

„Nikdy, kam až vaše paměť sahá? Nic ani vzdáleně podobného?“

Pauza. „Ne.“

„Máte nějakou představu o důvodu, proč by moře vyplavilo šedesát, sedmdesát lidských nohou na pláž uprostřed floridského ostrovního letoviska?“

„Ani sebemenší.“

„A přesto to ve vás nebudí zvědavost?“

Na tuto otázku Pendergast neodpověděl.

„Tak vidíte.“ Prickett se zatvářil potěšeně, jako by dal právě protivníkovi šach. „*Proto* musíte ten případ převzít. Protože je absolutně mimo veškerou naši zkušenost. *Vy* to musíte vědět.“

„Nemám zvlášť v oblibě lodě ani moře.“

„Dramamin,“ opáčil Prickett. „A napadlo mě, že by se vám mohla u tohoto případu hodit menší výpomoc. Jako posledně, chci říct. Parták.“

Pendergast zcela znehybněl.

„Stojí za zmínku, že agent Coldmoon je ještě pořád nablízku. Zažádal si o přidělení do Colorada, a pokud mu to bude schváleno – jako že bude –, potrvá pár týdnů, než se žádost zpracuje.“ Prickett se odmlčel a smetl si z manžet trochu písku. „A koneckonců, vaše spolupráce byla brilantní.“

Pendergast zůstal nehybný. „Vynaložil jsem veškeré úsilí přizpůsobit se agentu Coldmoonovi. Naznačujete, že sám bych případ Srdcezlom nedokázal vyřešit?“

Odpovědí mu bylo dlouhé mlčení. „Tady řešíme něco úplně jiného,“ navázal potom Prickett, „ale stejně matoucího. Coldmoon je agent, jehož kvality doplňují ty vaše.“

„Jak si vybavuji,“ pronesl Pendergast chladně, „v důsledku chvatu a zbrklosti spadl agent Coldmoon do jámy a já ho musel zachraňovat.“

Prickett zvedl ruce. „No dobrá, dobrá, zapomeneme na Coldmoona. Víte přece, že podle mého názoru je partnerství vždycky lepší strategie. Ale nevádí... Jestli vám dám volnou ruku, abyste to prozkoumal sám a vlastními metodami – s ohledem na řetězec velení krizového týmu,

samozřejmě, ale s naprostou volností z naší strany –, souhlasíte, že se ujmeme vyšetřování?“

Zatímco Prickett kladl otázku, objevil se v Pendergastově tváři zvláštní výraz. Ten se dost podobal tomu, jenž bývá běžně k vidění při šachovém utkání, když je mat na dosah. „Pokud jsou to vaše rozkazy, pak nemám námitky proti tomu, abych několik dní zůstal; čistě abych uspokojil svoji zvědavost. Pane.“

„Pak to tedy hned sdělíme veliteli Baughovi.“ Prickett zlehka objal Pendergasta kolem ramen a vykročil s ním zpátky ke skupině, shromážděné opodál na písku.

5

ROGER SMITHBACK, reportér listu *Miami Herald*, nečekal, až dá šéfredaktor článku zelenou. Když jeho skener policejního vlnového pásma zachytil zprávu o nohách vyplavených na pláž Captiva Island, naskočil do svého subaru a hnal se ďábelskou rychlostí napříč poloostrovem Florida, detektor radarů a laserovou rušičku zapnuté naplno, aby se vyhnul policajtům. Smithback byl se Sanibelem obeznámený od drahé dovolené, kterou tam strávil se svou přítelkyní (teď už bývalou – mor a neštovice na ni), a byl si vědom závažného problému s přístupem. Ať přemýšlel, jak chtěl, žádné řešení nenalézal. Za prvé, bude mít několikahodinové zpoždění. Existuje spousta novin a poboček jiných médií ve větší blízkosti, které už určitě vysílají reportéry. *News-Press* z Fort Myers má před ním nejméně dvouhodinový náskok, ani nemluvě o *Tampa Bay Times*, *Sarasota Herald-Tribune* a *Charlotte Sun*. Další problém byl v tom, jak se fyzicky dostat na Captiva Island. Policajti určitě zřídí kontrolní stanoviště. Jedno bude nepochybně na Sanibel Causeway, kudy se pravděpodobně dokáže prolhat. Větší problém představovalo, jak se dostat ze Sanibelu na Captivu. Mezi oběma ostrovy existovalo jen jedno spojení, Blind Pass Bridge. Pokud mu paměť slouží, tenhle most končí přímo u pláže, kde moře vyplavilo lidské nohy. Určitě bude neprodyšně uzavřený.

Rozhodně však nepřipadá v úvahu, že by se Roger Smithback, reportér *Heraldu*, připojil k davu novinářů, potících se za nějakým zátarasem a zádonicích o drobeček příběhu. Dostane se na Captiva Island, i kdyby to bylo to poslední, co v životě dokáže – a logicky se nabízela cesta lodí. Za jízdy našmátral smartphone, uskutečnil pár telefonátů a zanedlouho už měl vypracovaný plán. Místo aby jel na Sanibel, vezme to po nedaleké